

NOVÉNA

K SLUŽEBNÍKU BOŽÍMU P. ANTONÍNU ŠURÁNKOVI

Modlitba má tyto části:

- úryvek z Božího slova
- chvíle krátkého rozjímání
- prosebná modlitba
- modlitby Otče náš a Zdravas Maria
- Žalm 91
- modlitba P. Antonína Šuránka

1. den

Ježíš řekl: „Proste a dostanete, hledejte a naleznete, tlučte a bude vám otevřeno. Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu se otevře.“ (Mt 7, 7)

Krásný obraz: unavený Ježíš sedí s apoštoly na hoře. Hledí dolů, jak k němu stoupají zástupy.

1. Lidské srdce - jeho taje, jeho logika.

Proč se lidé za ním hrnuli? Čím přitahoval jejich srdce?

Šel za ním velký zástup, protože viděli znamení, která konal na nemocných. Nejen slyšeli slova, viděli jejich náplň, cítil ne nějaké obyčejné lidské srdce, ale teplé srdce projevující se skutky milosrdenství, Boží srdce. Celý den poslouchají.

2. Ježíšovo srdce - co cítí, když vidí tolik lidí.

Chce se rozdat. Rozdává nejprve slovo Boží. Ale pak cítí s hladovějícím zástupem.

Kde nakoupíme chleba, aby se ti lidé najedli? Sám řekl ďáblu: Nejen chlebem žije člověk, ale každým slovem, které vychází z úst Božích.

Dnes učiní velký zázrak pro druhé a tím chce říci: člověk nežije jen samým Božím slovem, ale také chlebem! Soucítící Ježíšovo srdce, zdarma dávající! Chce pomoci, může pomoci. Naše srdce může nanejvýš chtít pomáhat.

Jestli to opravdu chce, pak může všemohoucího Boha prosit, a Bůh může i dnes činit zázraky.

To chceme po celý tento měsíc: své srdce vychovávat, aby bylo štědré - vůči Bohu, vůči bližním, vůči sobě samému.

Dobré slovo, rada, projev mužné, činné lásky. „Posloužit!“

Ježíš vzal chleby, vzdal díky a rozdělil je sedícím. Seberte zbylé kousky.

Modleme se:

Pane, Ty nás učíš s důvěrou se modlit k nebeskému Otci.

Na přímluvu Tvého služebníka otce Antonína dej nám ducha pravé modlitby.

(Každý den se nověna uzavře - prosebnou modlitbou, modlitbou Otce náš a Zdravas Maria, Žalmem 91 a modlitbou P. A. Šuránka.)

2. den

Ježíš řekl: „Když vy, třebaže jste zlí, umíte dávat svým dětem dobré dary, čím spíše váš nebeský Otec dá dobré věci těm, kdo ho prosí.“ (Mt 7, 11)

Tvůj Otec. Má tedy k nám poměr osobní: je to můj Otec, který má o mne zájem. I kdybych byl opuštěný od lidí, on zůstává mým Otcem!

Bůh je náš Otec z dvojího důvodu: ze stvoření a z přijetí za adoptivní syny. Všechny stvořil, dal jim, aby byli a vtiskl jim svůj obraz.

Duše: rozumná, svobodná, nesmrtelná, žiznivá spočinout v nekonečnu, v náručí Boží.

Je Otcem spravedlivých, žijících v milosti posvěcující, kteří dostali novum esse (nové bytí) na křtu svatém. A nejen tehdy, tolikrát, kolikrát ztratili - dal jim moc stát se dětmi Božími.

Jsou to děti Boží, jeho přátelé, dědici království, chrámy Ducha svatého, příbytky Nejsvětější Trojice. Proč chtěl být naším Otcem? Jakým byl důvod stvoření? A jaký důvod přijetí za syny? Potřebuje nás? Je samá blaženost - chtěl nás oblažit. U kořenů našeho bytí je láska.

Modleme se:

Bože, tvůj služebník otec Antonín Tě miloval nadevšechno. Šířil kolem sebe lásku, která vyzařuje z Tebe.

Dej nám, na Jeho přímluvu, abychom i my kolem sebe dokázali šířit lásku, která pramení z Tebe.

3. den

Ježíš řekl: „Pravím vám: Shodnou-li se na zemi dva z vás na kterékoli věci a budou o ni prosit, dostanou ji od mého nebeského Otce, nebo kde jsou dva nebo tři shromážděni v mém jménu, tam jsem já mezi nimi.“ (Mt 18, 19)

Na dvou obrazech Spasitel ukazuje, co zmůže prosebná modlitba, je-li vytrvalá.

1. Přítel - nejlepší přítel je Spasitel, náš bratr. Není ovšem neochotný. Naopak. Když tedy ten neochotný pomohl, čím spíše Kristus. I on dá chléb. Jaký? Kdy? Je nutné tlouci na svatostánek, připravit se, vyvolat touhu. Má duše žízni. Hle, chléb andělů.

2. Otec. Nevězet srdcem ještě ve Starém zákoně. Tam bydlelo lidstvo obrazně řečeno ve sklepech domu Božího. Obydlí služebníků, sklep. Úzká okna, žádné světlo, šero, občas slunce. Teskno. Znali svého pána, málokdy ho vidali. Věděli, že je spravedlivý: odmění, potrestá. Poměr služebníků k pánu: strach, bázeň, duch služebnosti.

V Novém zákoně se poměr mění, jsme v poschodí Božího domu. Jsme dětmi. Starý zákon byl sklepní byt v Božím domě. V Novém zákoně jsme podstoupili do prvního patra, do obydlí domácího pána. Sem proudí světlo velkými, otevřenými okny. Zde je ranní, polední i večerní slunce. Všechno bohaté, krásné a obyvatelné. Kdo smí sem vstoupit, není už otrok, služebník, ale Boží dítě. Už nejste cizinci a přistěhovalci, ale spoluobčané ostatních křesťanů a členové Boží rodiny. (Ef 2, 19)

Nedostali jste přece ducha otroctví, že byste museli zase znova žít ve strachu. Dostali jste však ducha těch, kdo byli přijati za vlastní, a proto můžeme volat: Abba, Otče! (Řím 8, 15)

V prvním poschodí - ne ve sklepech. Zde nahoře je také věrnost vůči Bohu větší než dole. Ale Boží synové dělají to, co mají, ne proto, že mají strach nebo že Otec vyhlíží hrozivě, když něco udělají špatně nebo vůbec neudělají, ale proto, že je samozřejmé udělat to, co Otec chce a jak to chce.

Otcovy příkazy nejsou pouta, ale osvobození, ne překážky, ale ukazovatelé cesty. Radostně chceme plnit vůli svého Otce a on je zase připraven splnit naše přání, vyslyšet naše prosby, jak nám to říká v evangeliu.

Je mezi vámi takový otec, že když ho syn poprosí o chléb, dá mu kámen? Anebo o rybu, dá mu místo ryby hada? Ryba byla starokřesťanským symbolem pro Pána, symbolem víry, že on je Božím Synem. Anebo když ho poprosí o vejce - to symbolizuje zmrtevýchvstání. Jestliže tedy vy, třebaže jste zlí, umíte dávat svým dětem dobré dary, čím spíše nebeský Otec dá Ducha svatého těm, kdo ho poprosí. Proste!

Modleme se:

Bože, Tvůj služebník otec Antonín byl vždy vytrvalý v modlitbách o potřebné záležitosti.

Dej nám, abychom se po Jeho příkladu dokázali také vytrvale a s důvěrou modlit.

4. den

Ježíš řekl: „Amen, pravím vám: Jestliže budete mít víru a nebudete pochybovat, řeknete tamhle té hoře: ‘Zdvihni se a vrhni se do moře’, stane se to. A dostanete všechno, zač budete v modlitbě prosit s vírou.“ (Mt 21, 21)

1. Uviděli, že je fíkovník uschlý až do samých kořenů. Apoštolové se diví. Až do kořenů uschl. Jak mocné je Mistrovo slovo! Petr by chtěl být také tak mocný. A Pán mu udává zdroj té moci: Mějte víru v Boha.

Víru skálopevnou, která je schopná přenášet hory.

Její znak: nepochybovat v srdci. Silnou víru má ten, pro něhož je Bůh a jeho všemohoucnost právě tak reálnou skutečností jako slunce, které vidí a cítí, jako vzduch, který dýchá.

To je první podmínka účinku slova naší modlitby: víra. Věřte, že všechno, o čem v modlitbě prosíte, jste už dostali, a budete to mít. A druhá podmínka: Kdykoli se postavíte k modlitbě - tedy uctivý tělesný postoj - odpouštějte, máte-li co proti komu. Mnozí a mnozí na to zapominají. Odpuť, jako i my. Ve svém srdci nepochybovat. Odpustit bližnímu.

Chceme-li být v účinném spojení s Bohem, musíme být s bližními spojeni vztahem plným lásky.

Čím větší a účinnější je láska k bližnímu, tím lepší a snazší je modlitba.

2. Stávají se zázraky i dnes? Ano. Lurdy. Což nemáme stovky blahořečení a svatořečení, pro něž je zázrak důležitou podmínkou? Jistě že zázrak podle své přirozenosti a účelu nemůže být trvalým zařízením Církve tak jako jsou svátosti. Ale právě prvek jeho výjimečnosti tvoří rozhodnou sílu jeho svědectví. Avšak modlitbě vycházející z víry je přislíbena ústy Spasitelovými, a to pokud se jedná o apoštoly nebo kněze, zázračná síla pro všechny věky.

Za pár měsíců apoštolové mohli spatřit, co jejich slovo zmůže. Ve jménu Ježíše Krista vstaň a choď, řekl Petr nemocnému, a ten vyskočil a chodil! Mějte víru v Boha!

Modleme se:

Pane, Ty miluješ lidi, kteří mají důvěru ve Tvou moc. Tvůj služebník otec Antonín vynikal touto božskou ctností.

Na Jeho přímmluvu dej i nám plnost této ctnosti.

5. den

Ježíš řekl: „A už v modlitbě prosíte o cokoliv, věřte, že to jistě dostanete a stane se vám to.“

(Mk 11, 24)

Ježíš jim řekl: Hledáte mě ne proto, že jste viděli znamení, ale že jste se dosyta najedli z těch chlebů. Poučuje lidi a ukazuje na svou správnou cestu, plnou obětí: je třeba prací v potu tváře vydobývat jiný chléb. Neusilujte o pokrm, který pomíjí, ale o pokrm, který zůstává k věčnému životu. Když řekl Spasitel „usilujte“, lidé mu kladou důležitou otázku: Co máme dělat, abychom konali skutky Boží?

Kristus dává rozhodující odpověď: „To je skutek Boží, abyste věřili v toho, koho on poslal.“ Má-li mít někdo ze slíbeného pokrmu užitek, pak musí nejdříve uvěřit v Krista jako od Boha poslaného Mesiáše.

Chodili s ním a rozdávali z jeho náruče. Hlásal evangelium o království a uzdravoval lidem každou nemoc a každou chorobu - království zdravých a silných. Těla uzdravoval a nitra posiloval, srdce pozvedal. Přinášeli k němu všechny, kteří trpěli.

Největší div, kterého jen on je schopný, bylo uzdravit nenasytné lidské srdce, aby se vzneslo nad tvory, aby se ze srdce sobeckého stalo srdce královské. Jak jasno bylo v takové vesnici, kterou prošel tento král!

Modleme se:

Bože, aby naše prosby mohly být vyslyšeny, je třeba mít čisté a nesobecké srdce.

Dej nám na přímluvu Tvého služebníka otce Antonína tento vzácný a důležitý dar.

6. den

Ježíš řekl otci toho chlapce: „Všechno je možné tomu, kdo věří!“ On hned zvolal: „Věřím, pomoz mé slabé víře!“ (Mk 9, 23)

Pán zastihl zástup v hádce. Šlo o apoštoly. Nemohli vymítnout zlého ducha.

Otec to oznamuje Pánu: „Prosil jsem tvé učedníky, aby ho vyhnali, ale nedovedli to.“ Mistrův zrak spočinul na apoštolech. Stáli zaražení, zahanbení, bezradní. Přece jim dal Pán moc vymítat zlé duchy. „Nevěřící pokolení! Jak dlouho?“ Ta výtky platila i apoštolům. Odkud to lze soudit?

Z rozhovoru apoštolů s Pánem v soukromí.

Když Ježíš vešel do domu a jeho učedníci s ním byli sami, zeptali se ho: „Proč jsme ho nemohli vyhnat my?“

Podle sv. Matouše (17,19): „Pro svou malou víru. Amen, pravím vám: Budete-li mít víru jako hořčičné zrnko, můžete říci této hoře „Přesuň se odtud tam!“, a přesune se; a nic vám nebude nemožné.“

Síla k vymítání d'ábla spočívá vlastně v moci, která se spoléhá na Boha. Kromě toho činí Bůh výsledek této moci závislý ještě na nositelích této moci. Co takový nositel musí tedy učinit?

a) Věřit. Budete-li mít víru jako hořčičné zrnko, nic vám nebude nemožné. Tj. víru, která v sobě obsahuje jistotu, že k zázraku dojde. Tato pevná víra apoštolům chyběla.

b) Druhý prostředek, který nositelé této moci mohou použít, je modlitba a půst. „Takový ďábel nemůže být vyhnán ničím jiným než modlitbou a postem.“ Postem se člověk osvobozuje od pout neukázněné přirozenosti a nízkých vášní, v nichž se odráží část moci démonů. To je vhodné rozjímání pro exorcisty. Vysvítá tu zřejmě doporučení víry a důvěry.

I požadavek na půst a modlitbu ukazuje na duchovní život. Modlitba a sebezápor je tajemství síly; ony nás činí pro nepřátele strašnými a nepřemožitelnými. Postem se myslí nejen tělesná újma, ale i sebezápor a ovládnutí smyslů. Bez něho bychom sami podlehli. Vymítáte demony v jiných, když napřed sami v sobě jejich mnohostrannou zlobu přemůžete.

Modleme se:

Bože, abychom mohli žít s Tebou a v Tobě, potřebujeme opravdovou víru, která dokáže hory přenášet. Tvůj služebník otec Antonín s touto vírou žil.

Dej nám na Jeho přímluvu tento nezasloužený dar v plné míře.

7. den

Petr vystoupil z lodi, kráčel po vodě a šel k Ježíšovi. Zpozoroval však silný vítr a dostal strach. Začal tonout a vykřikl: „Pane, zachraň mě!“ Ježíš hned vztáhl ruku, zachytil ho a řekl mu: „Malověrný, proč jsi pochyboval? (Mt 14, 29n)

Co žádá Ježíš od svých apoštolů?

1. Mají být u něho zcela dobrovolně. I vy chcete odejít?

2. Chce-li být kdo učedníkem Páně, musí se přimknout k Bohu cele, aby nelhal. Cenit jej nade všechno stvořené dobro, osoby i věci. Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života, a my jsme uvěřili a poznali. Napřed „uvěřili“, s vírou je nutné začít, to je vstup na horu Boží, odkud je vidět zaslíbenou zemi (hora Nebo, Mojžíš). Víra obohacuje naše poznání, ovšem poznání vede k pýše. Tedy víry je třeba, uvědomělé, živé! Nestačí vyznání víry.

3. Spolupráce s Boží milostí. Pán pohlíží na apoštoly jako pastýř na své stádo - všechny zvolil, tedy všichni byli dobří, schopní. Jeden se povahově zkřivil. Co cítilo srdce Páně? Nevyvolil jsem si vás dvanáct? A přece jeden z vás je ďábel. Jeden! Může jich být i více, když nebudu s milostí spolupůsobit. Proč Jidáš neodešel, proč neprotestoval, když Petr řekl „My jsme uvěřili a poznali“?

Proč Kristus neřekl jeho jméno?

a) Chtěl apoštoly pohnout ke zpytování svědomí, zda příliš nedůvěřují svým vlastním silám.

b) Jidáše chtěl napomenout mírně a ohleduplně,

c) aby Jidáš obrátil tím větší pozornost na sebe.

Když i v Božím semináři mohl být Jidáš, jaká strašná je možnost u nás! Dobrovolně, s vírou, spolupráce s milostí!

Modleme se:

Dobrý Bože, Ty znáš naše nitro a Ty víš, po čem toužíme a co potřebujeme.

Nejdříve nám dej, abychom poznali sami sebe, svá omezení, a přijali je tak, jak je přijímal a poznával Tvůj služebník otec Antonín.

8. den

Jeho sestry poslaly k Ježíšovi se vzkazem: „Pane, ten, kterého miluješ, je nemocen.“ Když to Ježíš uslyšel, řekl: „To není nemoc k smrti, ale k slávě Boží, aby jí byl oslaven Boží Syn.“ (Jan 11, 3n)

Jedna z nejsmutnějších chvil v dějinách lidstva, kdy Pilát, pohan, mravní slaboch, dal vyřešit zástupu otázku: Co mám udělat s Ježíšem, zvaným Mesiáš?

Je v mé moci, ale co s ním mám udělat? Kdo se to ptá? Proč podřizuje svou autoritu rozeštvané mase?

Pán, oči sklopené, čeká, srdce bije. Tato odpověď se do něho vryje.

Všichni volali: Na kříž s ním! Všichni - v zastoupení celého lidstva, počínaje srdcem Adamovým.

Pilát nevěří svým uším.

Pán věří, vidí miliony svých budoucích bratří ... ironií jsou hlasy dole na nádvoří.

Opět slyší malomocný, zoufalý útok Pilátův: Ale co udělal špatného? Dostává nezviklatelnou odpověď, křičeli ještě víc: Na kříž s ním!

Pilát, bledý vlastní slabostí, si myje ruce a po kolikáté už opakuje, že odsouzenec je nevinen.

Nemám vinu na krvi tohoto člověka.

Lid (opět v zastoupení celého lidstva) odpověděl: Jeho krev a padne na nás a na naše děti! Splní se jim jejich přání, protože tato krev se vylije na všechny lidské děti; jedny omyje a označí jako nedotknutelné, podobně jako krev beránkova v Egyptě, jiné bude pálit a utopí se v ní jako Egypťané v Rudém moři, kteří pronásledovali spravedlivé. Kristus tu stojí potupen, odsouzen, jeho srdce nesmí být, nesmí kralovat, bude ukřižován.

Kdyby nebyla láska větší a mocnější než nenávisť, nebylo by toho živého srdce mezi námi. Ale láska je silnější než smrt a proto zraněné Ježíšovo srdce bije stále, miluje stále, bdí mezi námi.

Na kříž s ním! Jsou bezmocní, a přece jednu moc mají: ranit, bolavě ranit. Co už vytrpěl od vtělení? Kristus má srdce lidské, toužící po soucitu, po odčinění urážek: proto si toto vyžádal od nás, jakoby nás potřeboval. A žije eucharistický Ježíš, a žije v našem srdci!

A jeho krev přijde na nás a na naše práce! Židům byla kletbou, nám kéž je požehnáním!

Modleme se:

Pane, nauč nás být více lidskými a plnými pochopení pro druhé.

Dej, ať si uvědomíme, že sílu můžeme čerpat před eucharistickým Kristem, který se nám dává do krajnosti.

Tak to totiž dělával Tvůj služebník otec Antonín.

9. den

„Tomu pak, který má moc vykonat na vás věci nad pomyšlení nesmírně vznešenější, než oč my prosíme nebo co chápeme, tomu budiž sláva v církvi ve spojení s Kristem Ježíšem, po všechny pokolení na věčné věky. Amen.“ (Ef 3, 20n)

Pán nám otvírá vhled do hlubokého tajemství předurčení k milosti. Vštípit si hluboko tři pravdy.

1. Každý, koho mi Otec dává, přijde ke mně. Jenom ten může přijít ke Kristu (dosáhnout věčného cíle), koho přitáhne Otec. Kdo uslyší a se naučí od Otce, toho dá Otec Synu. Hrozná tragika vyvoleného národa: měli být darem Boha Otce Synu, ale oni se zpronevěřili, jsou tvrdí hmotáři, když měli být už zralí a sledovat zájmy Boží.

Každý, koho mi dá Otec. Nejste jen vy, spása celého světa nezávisí jen na vaší blahovůli. Když byste zradili, půjdu jinam, k pohanům. Pán jakoby viděl zástupy vyvolených všech věků. Ty už mu dal Otec, půjdou k němu, neodmítne je. Bude milovat Otcův dar, uvede je do života. Proto přišel. Dá jim poznat pravdu, bude živit víru, naději, lásku, a vytrvají-li, vzkřísí je k věčnému životu. Jen ti dosáhnou věčného cíle, kteří budou přitahováni Otcem k Synu skrze milost. Boží Syn chce splnit vůli svého Otce.

2. Sestoupil jsem z nebe, ne abych konal svou vůli, ale vůli toho, který mě poslal. Ale jaká je vůle Otcova? Abych neztratil nikoho z těch, které mi dal, ale vzkřísil je v poslední den. Dobrý pastýř si jich velmi váží, miluje je, ochraňuje. A největší dar, který má podle vůle Otcovy pro své vyvolené je, že je vzkřísí, i tělo věrných zkrášlí, odmění. Po vzkříšení nastane čas beatæ possessionis (blaženého vlastnění). Na zemi se mohou velká slova, plody mnohaleté práce ztratit, nebeské radosti jsou trvalé. Slova „já ho vzkřísím“ se opakují třikrát. Proč? Vyjadřují asi něco velmi důležitého.

Je to rozhodná vůle Otcova, aby každý, kdo vidí a věří, měl věčný život. Jde o duchovní vidění; vidět v jeho slovech a skutcích to vysoké, božské, co židé neviděli, ačkoli skutky viděli.

3. Slavné příslibení Syna Božího, že Otce uposlechne (a toho, koho mu Otec pošle, neodmítne, by byl sebevíce chybující), vyjadřuje jeho lásku. Pán tu vůli přijímá, splní! Věřící neopustí!

Modleme se:

Dobrý Bože, utíkáme se k Tobě, s velikou důvěrou a prosíme o vyslyšení našich proseb na přímluvu Tvého služebníka otce Antonína.

Prosebná modlitba:

Pane Ježíši, náš Spasiteli, věříme v pravdivost Tvých slov. Každé tvé slovo je pravda. Co jsi slíbil, můžeš a chceš splnit. S velkou důvěrou se k tobě obracíme, abychom svěřili Tvé lásce a uzdravující síle (N. N.). Pomoz nám očekávat tvou pomoc bez pochybností, vždy Ty můžeš všechno. Zároveň přijímáme Tvou vůli, která chce naše dobro a vidí dál, než kam dohlédneme my. Věříme, Pane, že Tvá odpověď na naše společné volání přijde a zjeví nám Tvou moc. Přijmi předem náš dík.

Prosíme o to na přímluvu Panny Marie a Božího služebníka kněze Antonína Šuránka.

Jako celým srdcem žil pro Tvou církev zde na zemi, tak a pomáhá i z nebe všude tam, kde církev potřebuje a očekává Boží pomoc.

Otče náš...

Zdravas Maria...

Žalm 91

Kdo přebýváš pod ochranou Nejvyššího, * kdo dlíš ve stínu Všemocného,
řekni Hospodinu: „Mé útočiště jsi a má tvrz, * můj Bůh, v něhož doufám!“
Nebo on tě vysvobodí z léčky ptáčníka, * ze zhoubného moru.
Ochrání tě svými perutěmi, uchýlíš se pod jeho křídla, * štít a pavéza je věrnost jeho.
Nemusíš se bát noční hrůzy, * šípu létajícího ve dne,
moru, který se plíží ve tmě, * nákazy jež pustoší o polednách.
I když padne po tvém boku tisíc a po tvé pravici deset tisíc, * k tobě se přece nepřiblíží.
Svéma očima jen můžeš hledět, * a spatříš odplatu bezbožníků.
Nebo Hospodin je tvé útočiště, * za ochranu zvolil sis Nejvyššího.
Nepřihodí se ti nic zlého * a útrapa se k tvému stanu nepřiblíží.
Vždy svým andělům vydal o tobě příkaz, * aby tě střežili na všech tvých cestách.
Na svých rukou tě ponesou, * abys nenarazil o kámen svou nohou.
Po zmiji a hadu budeš kráčet, * šlapat budeš po lvu i draku.
„Vysvobodím ho, protože lne ke mně, * ochráním ho, protože zná mé jméno.
Vyslyším ho, až mě bude vzývat, budu při něm v tísní, * zachráním ho a oslavím.
Nasytím ho dlouhým věkem * a ukáži mu svou spásu.“

Modlitba P. Antonína Šuránka:

Buď můj život čest a chvála Boží,
jiným růže, sobě trní, hloží.
Být jak zrno, skryté v Boží zemi,
hrstka kvasu, o níž lidé neví.
Šířit radost, bolest nechat sobě,
hledat slabé, sílit, těšit v mdlobě.
Nehledat práv, plnit povinnosti,
chudý ve všem, bohatý jen v ctnosti,
opravdový až do morku kostí.
Sebe zapřít, stavět na milosti,
obejmout kříž, drtit změkčilosti.
Jiným sloužit, sám si sloužit nedat,
v obě lásky sebe na kříž zvedat,
pobloudilé v náruč Boží volat,
zlobu láskou přemáhat a zdolat.
Nic nechtít a všechno dát,
Boha v bližních milovat!
S Matkou Boží pevně stát,
v dobrém růst a vytrvat!

Zprávy o vyslyšení proseb zasílejte na adresu:

Arcibiskupství olomoucké
Wurmova 9
771 01 Olomouc

Použitá literatura:

Bible
A.Šuránek, Novozákonní rozjímání, díl 1, Matice cyrilometodějská, Olomouc

Novénu sestavil biskup Josef Hrdlička, novozákonními rozjímáními a modlitbami ke každému dnu doplnil Miroslav Bachan

Vydalo Karmelitánské nakladatelství v Kostelním Vydří v roce 2001